

Ömer Gökçe 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

23.09.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Akşam

Akşam oluyor yüreğimde,
Yine yalnızlık rüzgarları,
Yine yalnızlık bulutları göğümde...
Hiç bırakmazlar beni,
Sen gelmeyince yüreğime...
Bu kadar zor mudur gelmen?
Evet bu kadar zor!!!
Ve sen, yalnızlık kadar uzak,
Ve sen, yalnızlık kadar soğuk,
Ve sen, yalnızlık kadar yoksun bu akşam...

Ömer Gökçe 2

Anlamını bilmediğim kelimeler

anlamını bilmediğim kelimeler gibi bakıyorsun,
anlamsız ve umarsız...
adresini bilmediğin evin anahtarı var elinde.
eline değmemiştir bir papatya.
cennet ve cehennem gibiyiz.
beni sen bıraktın arafta...
öfkene mi feda ettin,
yaşanacak güzel günleri.
şimdi her bir yanım bir tarafta...
bir gün, ilerde yani,
bakarsan bu satırlara,
belki bir gülümseme bırakır dudakta.
sen; kurtların kemirdiği çeyiz sandığı...
akşamları yürüyemeyiz köy yolunda,
çiçekli elbisenle...
ki; bekleme artık durmuyor,
bizim tren o durakta...

Ömer Gökçe 2

Ayaza Kalma

Gece; yalnızlık kadar soğuk,
Bacalarından duman içiyor bacalar...
Ocaklarında iri samanlar yanıyor,
Dumanı boğazını alır.
Baykuşlar yuva yapmış eski evlere,
İçinde yaşanmış onca anıya rağmen...
Şeni düşünürüm, ellerim dizlerimde.
İçimi soğutur ateşin.
Ellerin gelir, durur karşımda,
Kıyamam sana, bir çocuk gibi.
Yapma, etme.
Gir gönlüme ısın, ayaza kalma...

Ömer Gökçe 2

Bağ Evi

Şimdi, güz yağmurları vardır,
Bi de toprak kokusu...
Çamurda kaldı ayakkabının teki,
Durma, yetiş beklenilene.
Gözlerinle odaklan,
Kalbin motorudur bedeninin.
Ateş yanmış, dumanlı baca,
Yerde kilim, kapıda koyun çanı.
İçeri girdiğini duydu,
Geliyor bir çığ gibi.
Kavuştun işte bağ evinde...
Şimdi ne yağmur, ne de yorgunluk,
Gözlerinin içindesin sevgilinin...
Ateş daha bir ısıtır, sevgin gibi.
Demli çay tadı daha bir sevdalı.
Dumanı gözlerini yaktı ateşin.
Gözlerinde gözlerinin izi var.
Aralıkta aralık kalmış kapılar gibi...
Sevdalı tek yürek olmuşsun
Bağ evinde...
Çınarların uğultusu karışır türküne,
Başın yüreğindedir sevdalının.
Çok zamanlar yalnızdın; yalnızdı.
Şimdi dışarıda yağmur,
Nisanda insan ıslanması gibi.
İçeride aşk,
Doğa bile hissetti:
Mutluluk var bağ evinde...

Ömer Gökçe 2

Başlığını sen koy

ruhu yalnız kalınca,
unutulmuş bir anahtar gibi insanın;
soğuyormuş buz altında kalmış
kelebek gibi sevdiğinden...
kelimeler boğulur, sesi çıkmaz.
kalem yas tutar hayalinde,
rüyasında görmüş gibi.
sebeb-sonuç formülü tutmaz,
işlem hatası çıkar,
sevdaya uygulanırsa...
çocuklar rüyalarında büyür.
en özel yalanlar söylenemez uyurken.
doğruyu sayıklar ihanet peşindekiler...

Ömer Gökçe 2

Dert

Hiç dert değildi aslında;
Derdimi dert edinmemen.
Belki beklemek de yanıştı,
Gelmeyecek birine duyulan.
Öksüzleri anlamak için,
Öksüz kalmadım ben.
Sana kaldığım öksüzlük kadar...

Ömer Gökçe 2

Deseydin keşke

bu gün doyasıya çektim içime,
doyamadığım kokunu.
sen yoktun,
bırakırken çiçeğini.
doyamayasıya çektim kokunu...
yine aceleyle çıkmışsın,
çamaşırlar bi yerlerde.
kahvaltı masası toplanmamış,
çekirdek ve mandalina kabuğu;
televizyon karşısında.
menekşe açmış iyiden,
kaktüsler büyümüş.
ne çok şey değişmiş evinde,
senin de değişmiş bi şeyler yüreğinde...
yememişsin yaptığımız mezeleri,
yerleri bile aynı; dolapta.
bunları okusan şimdi:
- "sen de her şeyi eleştiriyorsun,
bi şeyi de beğen" derdin.
keşke deseydın...

Ömer Gökçe 2

Devrik Cümleler

Yüzü koyun yatmışım, gözüm tavanda.
Hayalin dolaşır her yanımda.
Kelimeleri arıyorum kör kuyularda,
Ellerim; hep cam kırıkları...
Benim derdim, devrik cümleler,
Kanıyor parmaklarım.
Sanki göz yaşlarım onlar.
Gözlerimle soluyorum seni...
Sevgilim, genç hayallerim var,
İçim seninle dolu...

Ömer Gökçe 2

Eğer

ağlamak değildir sadece gözyaşı,
kalbinden geliyor sa eğer.
gidişin, sadece ayrılık değildir,
geleceksen eğer.
şimdi çekildin ya ardımdan,
yıkıldım duvar gibi,
kalkar mıyım bilemem,
sen gelmezsen eğer.
gynemiş saman yığınları gibiyim,
bi nefes üfle de yanayım,
gelmeyeceksen eğer.
ne çayın tadı var, ne suyun,
seninle içemiyorsam eğer.
gel, konuşalım eskisi gibi,
ellerin ellerimde terlesin,
nefesin nefesime karışsın,
ara vermeyeceksek eğer.
bu sıkışan yüreğimi kurtar,
istiyorsan eğer.
gel, gel konuşalım hesabımızı,
musallaya kalmayacaksa eğer.
hiç resmin kalmadı bende,
yalnız kalbimde sen kaldın,
çıkart onu da düşünme acısını,
gidiyorsan eğer...

Ömer Gökçe 2

Eline merak

öksüz çocuklar görüyor,
buz kırıkları kalbimi.
içinde mahşer kalabalığı,
bir sen yoksunmuş.
damarlarımı emiyor sülükler,
her yudumunda seni çekiyorlar.
yüzünde göz izi var bir çocuğun,
mezarlık yolunda.
kırılgan bir nefes hatırlıyorum,
buz beyazı gecelerden.
çoşunca eskiden, bana gelirdin,
nefesinde bir merakla.
kolların kollarımı kollardı.
sol eline benden bir merakla...

Ömer Gökçe 2

El-ler-in

ellerin;
kuru bir kayısı dalı gibi,
yüzümü dalayan,
sonra da yüreğimi kanatan
ellerin...

elleri;
toprakta uzayan köklerdi,
doğurgan ve şefkatli.
ve titreyerek konuşurdu
elleri...

eller;
terlerdi kavuşunca,
sevdiğinin kokusunda.
sarardı, sarmalardı
eller...

elle;
tut kalbimi, sıkıştırma;
içinde sen varsın.
bir çocuğu sever gibi,
bir çiçeğe dokunur gibi.
elle...

el;
ki; ellerine de sevdalandım ben,
yüreğine sığamadığım gibi.
güneş ışığını sırtına sarar gibi,
beni de sar
el...

Ömer Gökçe 2

Eylül de eylülde gitti

hayat; sadece gülmek zorunda olan palyaçolar gibi davrandı bize;
ağlamak için bile gülmek zorunda olan, gülerek ağlayan palyaçolar gibi...
ve; zamanın anaforunda, tavsımış sevda duygularını yaşarken;
kulağımıza, yüzümüze çarpan müzik tınıları bizi geçmişe götürürken,
ve; ses, renk, koku alıp alıp geleceğe götürmek isterken; gidememenin sıkıntısını
yaşıyor yürekler...
ve Eylül de eylülde gitti.

Ömer Gökçe 2

Gece

Mevsim; gz...
Havalar çoktan soğudu, çoktan sensiz.
Sensizlik soğuktu...
Nerden bağlasam?
Uzandı yanıma,
Hiç korkmadan, utanmadan.
Ben karėı koyamadım; ocuka,
Aldı beni ellerine, yabancı ve yumuğaktı.
ocukluğumdaki gibi...
Mevsim gz idi,
Köpek sesleri acele ve tedirgin.
Kapattı gözlerimi, sözlerimi.
Bilinmeze onunla gitmek!
Ve sen de yoktun ki,
Sardı beni karanlıkta,
Tek gözüyle gece...

Ömer Gökçe 2

Göz-le-ri-ne

ilkin, gözlerine vurulmuşum,
tarlaya ilk tırpanı sallar gibi.
olmamış buğday başaklarımı,
sunamamıştım:
gözlerine...

öksüz bir çocuk gibi beni,
alıp, dar yamaçlardan
hiç düşünmeden ölüme itiyordu
gözlerin...

çiğ damlasının havaya inat,
buz tutması gibi,
kristalleşmişti bana bakan:
gözleri...

bakınca, baktığımı anladındı.
içinde bunca derdi, ketenpereyi,
ve soğukta kalmış yusufçuk gibi,
beni devreden:
gözler...

ki; hiç gelmeyecek trenleri bekler gibi,
yatırıp inadına beklemek...
ve hep yarım kalacak bir öykü gibi,
beklemek bu meraklı:
gözle...

iki mercan idi, iki can,
bakınca bakmana doyamadığım...
hep bir eksik kalıyor sol yanımda.
dehşet, şehvet, hasret ve
ruhunun iki aynası:
göz...

Ömer Gökçe 2

Güz hüznü

hüzün, izinsiz gelir.
bir gece yarısı davetsiz...
gelir de yerleşir iliklerine,
düşen çınar yaprakları sarılığında.
sislidir göremediğın acıların.
en acısı güzün gelir.
ne yapsan, ne çare.
yafta gibi durur boynunda,
kokusuna dayanamadığın,
güz hüznüleri...

Ömer Gökçe 2

Hayallerimiz

bizim hiç hayalimiz olmadı mı?
hep hayal kırıklığı mı olmalı?
bizim hayalimiz olmadı,
Çünkü bizim, kırıkta hayallerimiz...

Ömer Gökçe 2

İçimdeki Çocuk

ben ne zaman sana baksam,
içimde bir çocuk ağlar.
ben ne zaman elini tutsam,
içimde bir çocuk güler.

ben ne zaman saçına dokunsam,
içimde bir çocuk uyur.
ben ne zaman sana sarılsam,
içimde bir çocuk rüya görür.

ben ne zaman seni sevdiğimi söylesem,
içimde bir çocuk bir yaş büyür.
ben ne zaman seni öpsem,
içimde bir çocuk kardeş bulur.

ben ne zaman sana bir şiir yazsam,
içimde bir çocuk okulu bitirir.
ben ne zaman seninle olsam,
içimde bir çocuk hayatını yitirir.

Ömer Gökçe 2

İlk günkü gibi

hep; ilk günkü gibi
sevmek isterdim seni,
istedim de...
ama sen cennet kadar uzak,
cehennem kadar yakıcı.
ve
ilk günkü duygularım
bir çınarın dibindeki
ıslak bir taşın altında şimdi.
gzyaşlarımla ıslanmış.
her şeyi o taşın altına koydum.
ve
kalbim şimdi;
o taş kadar ağır,
o taş kadar soğuk,
o taş kadar ıslak...

Ömer Gökçe 2

İnsan hali

buğday tarlası kenarında,
kıvrılarak uyuyan yaban tavşanı.
duyunca beni,
çırpındı bir çocuk gibi yüreği.
şimdi alazlar içinde,
düştü can derdine...
ay gibi parlıyordu,
kadehte kırmızı şarap.
kekremsi dudakların,
beni hevese çağırıyordu.
şimdi telaşlı kalbim,
tavşanla yarışlıyordu.
bıraktım kendimi kollarına,
dudaklarda başladı tatlı günah,
ve göğsünde söndü kalbimin telaşı.
nefesi dolandı kıvrak kıvrak,
kırarak mavi damarlarımı.
teslim aldı o gün bedenimi.
o tılsım ve titreme hali,
cennetten atılmamızın sebebi...

Ömer Gökçe 2

Kal-bi-m'e

sözün geçmediği bir noktadayım;
kalbime...
duyguların duyulmadığı,
düşlerimin ve düşüşlerimin
ardından:
kendimi nadasa bırakıyorum.
ve
sözün,sözüm geçmiyor kalbime...
acıyla burkularken ansıyorum;
kalbimi.
ki; muhtacı mudavvat oldum,
yenik düşeli kalbime...

Ömer Gökçe 2

Kekremsi

Olmamış bir ahlat tadı vardır şiirin,
Kekremsi, dilini burkar.
Hiç bir şiirde geçmedi benim adım,
Ve bir romanda olmadım roman kahramanı,
Seven, şiir yazar dediler,
Sevdiren, okur.
Kalıcı olmaktır belki şiir yazmak,
En büyük kalmak, senin kalbinde olabilmektir.
Kanın da buruk bir tadı vardır, rengi şiire benzer...

Ömer Gökçe 2

Kırmızının Mavisi

Hadi gel, biz gitmezsek yarım kalır,
Dağda çınarlar, uykuda düşler...
Gitmemiz zorunlu,akşam güneşinin batışını görmeye.
Tut ellerimden, el ele tutuşalım,
Ruhunun alevi tutuşturursun bizi...
Çocuklar oyuncaklarını almış belli.
Gelinler gülerek giriyor gerdeğe.
Eline batan dikenı çıkardı oğlan,
Bir şeyler delallendi, meraklı...
Biliyorum, buralara sen geliyorsun.
Gördüm de geldim:Kırmızı...
Kan rengi sana yaraşıyordu,
İçine biraz da mavi koyalım mı?

Ömer Gökçe 2

Kompozisyon

Ne yemek yemek, ne uyku,
hiç bir şey tutmaz ılık bir sevda hissini.
Ana fikrinden ayrılmadan,
paragrafları düzgün,
kenarları ölçülü,
noktalama işaretlerine uyumlu,
bir kompozisyon yazmaktır seni sevmek...

Ömer Gökçe 2

Lavanta kokuyordu elleri

ki; resmin siyah beyazdı
devamını göremedim beyazından
seni; mendil satarak beslerdim,
sen kendini satmasaydın
olsaydın da bu şehirde...
verirdim hiç düşünmeden,
zor olsaydı da ellerimi,
ellerimi senin ellerinle değiştirmeye.
sol omzumdaki kuzgun kuşu
haber verseydi geldiğini.
hep; sen olunca içimde,
ağlamak gelir, marifetim...
bilmelisin kavuşan eller
kavuşamaz bir daha,
yamaçlarda açan gelinciklere inat.
rüzgar, toz dolduruyor göz çukurlarıma,
bir anne ölümüne büyütüyor oğlunu,
-oğlunu dedim ama kızını da olabilir-
ama herkes siyahlar giymiş,
bir sen, bir tek sen niye mavi?
özenliydiler, elleri lavanta kokulu.
gözleri gözlemiyordu gözlerini,
ama saygılıydı hepsi...
ayakları kalpleriyle aynı ritimde atıyordu,
özendiler, bir somunu böler gibi,
gömdüler beni, sana sormadan.
özenliydiler,
önce öldürüp; sonra gömdüler.
gömdüler,
lavanta kokulu elleriyle...

Ömer Gökçe 2

Mavi mavi

hangi lavlardan aldın içimi yakan bu ateşi?
şimdi yaralarım,
kibrit çöpü uçlarından yapıyorum merhemi...
son yolcusunu da alan geminin,
kılavuzusun kuzgunlarla bir.
kırmızı balıklar yüzüyor,
şimdi acılarımın arasında.
giderken bıraktığın;
hediyen: gözyaşlarım,
suluyor yosunları.
değerse elin acıtmasın diye...
ve küçük bir çocuk duruyor:
mezarlık yolunda,
gözleri mavi...
üstünde beyaz bir entari,
elinde tutuyor harlanan kalbimi.
sorunca seni; yutkunuyorum...
ağlıyor benden çok çocuk,
mavi mavi...

Ömer Gökçe 2

Nar çatlağı

nar çatlağı yaralarım var,
ruhum mengenede...
kapatmak kabil olmuyor,
kapanmıyor sayende...
kuru ayazlar vuruyor,
yaralarımndan...
kapattım kapılarını kalbimin,
anahtarı kör kuyularda.
bir kelebek var,
bir ben görüyorum.
ıslak kanadına yazmıştım adını...
şimdi kapılar kapalı ya;
ki; kapattım kapılarını,
yarden yaralar kanatıyorum,
her biri nar çatlağı...

Ömer Gökçe 2

Ne Zaman Yağmur Yağsa

Ne zaman yağmur yağsa; benim içime dolar.
Her yağmur damlası iri bir hüzün olur karşımda.
Öyle çabuk geçer cinsinden değildir acı...
Serde elbet gençlik vardı olmasına ya,
Yine de her yağmur sıcak bir çay özlemi getirir bana,
Dumanı üstünde, demi yerinde bir çay...
O zamanlar babaya karşı gelmekti delikanlılık,
Asi olmaktı ergenlik...
Harçlık istemezdim babamızdan,
Ve her yağmur dumanı üstünde çaya özlem çekmekti bizim için...
Şimdi ne zaman yağmur yağsa; babamı hatırlarım.
Kim demişti: "Babalarımız kaderimizdir" diye...
Elleri cebinde, bir duvar kenarında, titreyen ellerinde bir sigara.
Gözleri bende, benimkiler uzaklarda...
İşte bu yüzden ne zaman yağmur yağsa ben hep demli bir çay ararım...

Ömer Gökçe 2

Nergis ve Nasır

Çiçek almıyorum eve,
Biliyorum; çünkü kalıcı değilim bu evde.
Taşınırken diyorum ölürlük.
Erteliyorum çiçek büyütmeği.
Bak bu çok basit bi şey değil mi?
Ama, acı da bi şey...
Hayatı ıskalıyorum bu konar göçer hallerimden,
Soğuk bir memlekette lale, nergis dikmişim saksılara,
O zamanlar doğayla inatlaşıyordum...
Biliyordum, insan sığındığı yerden düşünmez hiç bir zaman gideceğini...
Bakarki dağlar çevrelemiş gözlerinin değdiği ufku,
Oralarda gün erken doğar, gece fark etmeden gelirdi.
Bu sınırlar güven verirdi insana...
Sonra dağlar denizi olurdu oradaki insanların.
Türkü dinlerdi, gurbeti anlatan, aşılamayan dağların ardını düşleyen...
Söylesen birine; gitmek bu kadar mı zordu der,
Zordur ya...
Tutsaklığın korkuların olursa...
Bir serçesindir oralarda,
Hatta turna.
Turna: Narindir, güzeldir, düş gibidir oradaki insanlar için.
Yola koyulursun, gün devirirsin.
Alištığın;
ama sonradan unuttuğın bir yerde bulursun kendini.
Hiç bir şey daha samimi gelmez sığınağından,
Yas tutarak yankılanmaktan nasırlaşmış hiç bir duvardan daha sırt dayanması olmaz hiç
bir insan çehresi.
Artık yüzün hüzne yakışır olmuştur.
Sen umut edersin,
Hem gökten geçen uçaklara bakarak,
Acımazsın kendine...
Umut tek seçenektir, tek dost.
Sonra gün gelir aşarsın yolları,
Para verip nergis alırsın,
İnsanları gördükçe afallarsın,
Yalnızlık terk etmez seni,
Sadık bir aşık gibidir,
Çok emek verir,
Fedakarlığı boldur.
Önemli olan bir yerlerde doğanın kendini hızlı yenilemesi gibi,
Gözyaşların değdikçe yeniler seni.
Yeşerirsin, bahar gelir içine,
Soğuk bir memlekette.
Sığınağın çoktan yıkılmış, sığmamışsın içine...
Şesinde bir şeylerin izi kalmış,
İnsanlar şive diyor ama,
Eñ çok nerede kıvrılıyorsa orada bir şey vardır bana göre.
Öğrendiğın şey; nasırlaşmak olur.
Nasır tutmuş nice şeyin varsa,
Seni sen yapan şeyler olmuştur artık.
Avucunun içindeki, kalbindeki ya da adımındaki...
Geriye sade sevgi kalır.

Sevgi, karşı konulmaz bir ırmak gibidir.

Yıkadıkça seni, aklanırsın, kırklanırsın, yeşerirsin, hayata bağlanırsın.

Soğukta kalmış dağların esintisiyle kalınlaşmış kabuğun sevgiyle açılan bir tohum gibidir.

Şimdi, gözlerinin ufkunda dağlar yok, insanlar var.

Benki zaman aşımına uğratarak getirdim bunca hüznü,

Kanser hücresiyle savaşır gibi mücadele ettim bunca derdi.

Atamasam da bilirim yüreğim sevmeye de sevmeye de açtır.

Yaşamak mı, hayatta kalmak mı diye düşünmüşümdür hep.

Hala daha...

İsterim ki sevgim boş bir mağarada yankılanıp çarpmasın bana.

İsterim ki ağaç gibi büyütülsün,

Budasalar da daha çok dallanmam için olsun.

Uçakların geçişinde tattığım umudu düşün,

Gökyüzüne uzattığım dallarımla yaşayabileyim...

Ömer Gökçe 2

O günden sonra

o güzel adamlar, o güzel atlara binip
sabah güneşine doğru gittiler,
alacakaranlığında sabahın.
toplanmışık köy meydanına,
sabah ayazında şişen gözlerimizi ovalarken.
mecburi uğurlama töreniydi bizimkisi.
yeni nallanmış atların,
vurunca taşlara; kıvılcım çıkarıyordu ayakları...
ve güneşe doğru sürdüler atlarını.
sarı şoraklardan akan suyla çamurlanmış yollardan,
dört nala gittiler.
ayaklarının geride bıraktıkları çukurlara
dolan sularda görüyorduk yüzümüzü...
onlar gidince hikayeleri kaldı,
isli gaz lambası ışığında anlatılan.
ve sanki çok sevdiğimiz bir yemeği yemiş gibi,
yutuyorduk onların hikayesini anlatan kelimeleri...
ve anlatıcının kolları yansıyordu duvara:
bir canavar oluyordu,
bir kartal...
tütün saran elleri,
ve hiç konuşmayan dilleri...
siyahtan başka bir renk giymediler,
o günden sonra...

Ömer Gökçe 2

O Zamanlar

O zamanlar tertemizdi sevdalar,
Toprağa ilk çapayı vurur gibi.
Ve gözlerin ışık ışıktı; umarsız,
Karanlığı yutar gibi.
Şimdi kirlenmiş, tavsımış...
Anlamını yitirmiş bakışların.
Sabah güneşi gözlerine,
Bakamıyorum şimdi.
Sevdamız sevdardı o zamanlar...
Şimdi bir sev bile kalmadı,
-da ekleyebilecek...

Ömer Gökçe 2

Piraye'den

gözlerinin çevresinde birikmiş hüznü,
nasırlı elleriyle araladı.
konuşurken boşluklar bırakıyordu sanki,
ya da yuvama girmem için,
araladığı bir kapıydı bu...
zamana karşı koyan sesiydi.
sesim sesine çarpınca titrerdi çocukluğum,
kırılıp yere dökülürdü sonra.
sarılsak büyür, başının altına yastık olurum...

Ömer Gökçe 2

Rüya Defteri

sen rezilce yaşamayı seçtin; aşkı...
aşkı rezil ettin.
senin aşkı yaşamak sandığın,
ablanın çeyizlik sandığını
kemirmesidir, kurtlarının...
artık adını yazmıyorum
rüya defterime...

Ömer Gökçe 2

Salı Yalnızlığı

Yine uykusuz, yine mutsuz,
Yine sen varken bile sensiz,
Uğursuz bir salı sabahına uyandım.
Ama sen, zaten bensizdin.
Sende ben olamamıştım,
Bende sen olmasına izin vermedin...
Yani sen ve ben biz olamadı,
Ben ve sen, biz olamadı,
Biz, sen ve ben olamayacak,
Biz, ben ve sen olmasın bu salı gününde.
En büyük acıları yaşadım ben hep salı günlerinde...
Bir başka hüzün salı yalnızlığı,
Bir başka bizziz salı mutsuzluğu...

Ömer Gökçe 2

Sen Buğusu

İçinde hayallerim ve arzularım,
İçince, ruhumda canlanır.

En zor durak sensin,güvenli
Hafiften duygular sana arınır.

Gece, ocakta odun, yerde kilim
Masa da yok, yer sofrası.

Ellerim tutuşuyor tutmamışlıktan,
Biraz katık, testiden su.

Hiçbir kadeh alamıyor seni içimden,
İçince; içinde sen, içimde sen olursun.

Her köşe biraz yumuşar,
Kaybolur sertlikler...

Ağzımda buruk bir anason,
Gözlerimde "sen buğusu"...

Ömer Gökçe 2

Sıcak Yaz Yağmurları

Tıpkı çocukluğumdaki gibi değil ama,
Bu yağmurlara bırak kendini...
Gözüne düşen damla kirpiğine değmesin,
Aç gönlünün kilitli sandıklarını,
Sıkma dişlerini kerpeten misali...
Bırak yıkasın seni aklasın, kırklasın.
Aklında kaldığı gibi,
Bildiğin; ama yaşayamadığın,
Sıcak yaz yağmurları gibi...

Ömer Gökçe 2

Sobeli Yürek

şiiir yazmaya hazır olmalı,
doğum sancısı çeken kadın,
yumurtayı çatlatan civciv,
çatlayan tohum gibi.

öncesi olur fırtınanın.
havada sert poyraz,
yerde savrulan yaprak,
içeride sobelenmiş yürek.

gelince şiiir, haberin olur.
muştulayan köylü bir çocuk,
ya da bir kulak çınlaması.
bilirsin; onun sobelenmiş yüreği.

artık ne uyku, ne düzen.
teslim olursun, silahsız.
bir başınasındır dağ başında.
karşında uzanmış yatıyor şiiir...

Ömer Gökçe 2

Sonbahar

bize hep hüzün düştü,
hüzün yakıştı, yapıştı...
biz hep sonbaharı sevdik,
sonbahar hep hüzündü.
aşık olmak için beklense de
ilkbahar,
aşk erse de yazın,
aşk ısıtsa da mavi bir kar ile,
bize hep hüzün değdi...
biz sonbaharı sevdik hep,
sonbahar hüzündü,hüzün sonbahar...

Ömer Gökçe 2

Şafak uykularım

ondan; sadece şafak uykularımı
geri vermesini isteyeceğim.
gerisi kocaman bir "boş",
ki;ondan ve şafak uykularımdan
başka her şey zaten boş...

ondan; sadece şafak uykularımı alacağım.
alacağım başka neyim varki onda???
onda kalanım yok; olmasın.
onun da bende.
bir tek şafak uykularım hariç...

Ömer Gökçe 2

Ŗiir

Ŗiir yazarsın, yreğinin yalnız odalarında,
Karanlık, yağmurlu bir gecede,
Kuşlar yuvalarında yalnız.
Kelebekler ıslandı ay ışığında.
Gözlerim; kurumuş dere yatakları...
Kurumuş çınar yaprakları.
Titriyor ellerim, uzak ellerine,
Ve alevi sararken özleminin;
Sebepsiz değil Ŗiir yazmam,
Ŗiir yazıyorum; okursan Ŗair olurum...

Ömer Gökçe 2

Unutma beni düşün

yalnızlığımdan bile sakladım seni,
o kırmızı gelincikler gibi.
geceye hüzün salarken akşam yeli,
beni düşün, unutma...

balkondan dağlara baktığında,
yürüyüş yolu, seyir tepesi.
ve mola verdiğimiz hayatımızı anla,
beni düşün, unutma...

en mutlu olduğunda; gülerken,
boğazına düğümlendiğinde yumruk gibi,
soluksuz kaldığında, sancıyla.
beni düşün, unutma...

Ömer Gökçe 2

Yalnızlığa Çare

yüzüme değen yağmur damlaları,
gözlerimin kenarlarında oluşmuş yılların kırıksıklıkları arasından geçerken;
yılların hüznünü de alıp gidiyordu.
öyle ki; havada oluşan sis, kara bulutlar gibi doluşan insanlar arasından geçip;
duvarlara, ağaçlara çarpıyor;
her çarptığı yerden aldığı hüznü yine bana getiriyordu...
tüm bunlar olurken O'nu gördüğü ilk anı anımsadı.
yağmurla birlikte sokakları dolduran gazete parçalarından,
boş bira tenekelerinden ve ağaç yapraklarından arta kalan sevinç vardı aklında...
O'nu düşününce içini saran yeni açmış çiçek güzelliğinde duygular uyanıyordu...
Şöyle ki; uyanan sadece duygular değil, yılların yalnızlığına bir nebze olsun çare
bulmaktı...

Ömer Gökçe 2

Zamanın Altında Kaldı Sevdalar

Vişne kokuları düşmüş kopkoyu bir karanlıktı sanki,
Birdenbire gelen sevda duygularım.
Konuşmaya hazır bir yüzle bakıyordun bana.
Bulanık bir cümle gibiydi,
Zamanın altında kalan duygularım...

Ömer Gökçe 2